

Tot zoover Walter, Heinrich Walter, professor aan de hoogeschool van Heidelberg. Mogen zijn woorden weerklink vinden, ook bij ons. Reeds zijn door onze Vereeniging tot behoud van Natuurmonumenten een aantal belangrijke groeiplaatsen gered, maar we zullen nog snel en frisch moeten toeslaan, indien we al onze oorspronkelijk inheemsche planten een behoorlijke toekomst willen verzekeren en ook een plaatsje zullen vrij houden voor de „voorposten”. Hopen wij, dat ook bij ons de mannen van de wetenschap daartoe zullen meewerken.

JAC. P. THUISSE.

Wie weet het? — Prof. Schröter vraagt mij, waar in Nederland tegenwoordig nog de Weverskaarde (*Dipsacus fullonum*) wordt verbouwd. Ik weet het niet, maar twijfel er niet aan of de een of ander van onze vriendelijke lezers zal mij wel terecht willen helpen. Eigenlijk dacht ik dat die plant niet meer verbouwd werd en dat de wevers met andere dingen kaarden.

JAC. P. THUISSE.

Gerrits Flesch. — De Kampioen, orgaan van de A. N. W. B. bevat in zijn nummer van 23 Nov. het volgende haast ongelooflijk klinkende bericht:

„De heer Mr. W. van Hulst, afdelingsconsul voor Gelderland vestigt er onze aandacht op, dat het terrein langs Gerrits Flesch er dezer dagen ontzettend vuil uit zag door de vele achtergelaten papieren en andere resten. Als dat niet verandert, zou afsluiting van het terrein wellicht kunnen volgen.

Gerrits Flesch is een meertje op de Veluwe. Men vindt het ongeveer midden op het Atlasblad 19, ten noorden van het schietterrein boven de letter S. Een gedeelte ervan is gereserveerd als natuurmonument, het overige deel wordt veel door toeristen bezocht!”

Zoover de Kampioen. De Gerrits Flesch is een natuurmonument van den eersten rang en is als zoodanig erkend op aandringen van onze beste geleerden, mijn ouden vereerden vriend prof. Max Weber vooraan. De flora en fauna van dat meertje behooren tot het merkwaardigste wat ons land kan vertoonen en ik dacht ook niet anders of de *heele* Gerrits Flesch was tot natuurmonument verheven, met een breede, zeer breede oeverstreek er om heen. Een natuurmonument van dezen aard moet met de uiterste omzichtigheid en met het grootste respect worden behandeld en zijn waarde voor de wetenschap voor nu en later is groot genoeg, om den eisch te wettigen, dat het Staatsdomein er zorgt voor voldoende bewaking.

Intusschen danken wij alvast de A. N. W. B. voor zijn waakzaamheid.

T.

Over Kievitsnesten. — Met belangstelling las ik in Uw tijdschrift, aflevering 4, dd. 1 Augustus l.l. het bericht van den Heer J. Wildeboer, omtrent een kievitsnest met 5 eieren. De proef, welke met het betreffende nest werd genomen, was even interessant als van te voren gedoemd tot mislukking.

Ieder, die de kievit in den broedtijd heeft gadegeslagen, — ik zelf heb dit reeds gedurende meer dan 25 jaren gedaan — weet, dat moge het blijkbaar mogelijk zijn een kievit bij haar nest te houden, wanneer men dit op denzelfden akker een weinig verplaatst, dit zeer zeker niet met succes kan geschieden, wanneer men het nest verlegd over de sloot. De kievit zal haar nest missen aan dezen kant van de sloot en zal het nimmer gaan zoeken aan den anderen kant, omdat zij — ik ben er zeker van — te goed weet, dat *haar* nest daar *niet* ligt.

Zeer merkwaardig is, dat eenige dagen, nadat het nest op de oorspronkelijke plaats was teruggebracht, er blijkbaar 2 eieren waren bijgelegd. Of deze eieren waren gelegd door dezelfde kievit of door een andere kan ik niet uitmaken. Beide is m. i. mogelijk, ofschoon het mij het meest waarschijnlijk voorkomt, dat dezelfde kievit de eieren heeft gelegd; Hiertegen pleit niet, dat de kievit, welke het laatste bij het nest werd gezien, zeer schuw was. De kievit was niet meer broedsch en was daarom niet meer mak. Hoe langer een kievit gebroed heeft, hoe dichter zij bij het nest blijft. Hieruit kan een eierzoecker dan ook reeds, voordat hij het nest heeft gevonden, met vrij groote zekerheid opmaken, dat de eieren bebroed zijn.

De vraag: „Zou èèn kievit ooit meer dan 4 eieren leggen?” kan m. i. bevestigend worden beantwoord. Twee malen vond ik 5 kievitseieren in èèn nest, die vrij zeker door